

אי"ג' שורצ' /

608

3/4 78

ביום רביעי השבוע, התייחדנו בבית הקברות ובאזכרה
במועדון עם ארנון ז"ל ואוריב ז"ל, ביום השנה למותם.

דברים שנאמרו בבית הקברות:

קבוץ זה הוא צבוע של הורים וילדים וילדי ילדים. אין
דבר שמח או עצוב שאינו בוגע בכל אחד מאתנו. אנחנו זוכרים
את זה בגיל בר מצווה ואת זאת לפני שגזזה את צמותיה. כל
פעוטון וכל כתי, כל שביל וכל שדה מלאים בקולות ילדים מכל
השנים. אף כי צבעו את הבית או הרשו את השדה עוד נשמע קולו
של הילד שהלך ושחק בהם אז.

וההורים, אמהות ואבות, קשורים בעבתות אהבה לילדיהם בכל
גיל. הלב האנושי אינו בנוי להשתנות במהרה: תפקידיו הם
לאהוב ולפעום ולרב פעימות הלב הן פעימות אהבה ובלעדיו האחד
השני אינו מתקיים.

היה בן והוא בקטף בטרם הגשים את חלומותיו והיה אב שלבו
הלך אחרי הבן ועל שניהם התאבלנו.

כל בן וכל בת שיוצאים מן הבית הזה בושאים אתם את האהבות
של הוריו שגדלו אותם ושל סתם חברים שראו אותם במשך השנים.
הטלנו עליהם אחראיות גדולה, תבענו מהם ללכת בדרכנו. ולפעמים
המחיר הוא מחהיד.

תמה שנה של אבל אך בקורות ישוב זה חרותים שני שמות של
בן ואב שגורלם היה קשור קשר נצח.

יהא זכרם ברוך.

אריק